

Димчо Дебелянов

„Българска сбирка“
год. XX, кн. 3 и 4.

Г-н А. Теодоров-Балан, старият ревнител за правилност и чистота в родния ни език, на когото дължим вмъкването в нашия речник на много нови хубави думи и изгонването на много чужди думи, отново издига глас в списанието „Българска сбирка“ против притъпяването усета на българската реч у стари и млади и се опитва да намери средствата за избава от тая „неволя“. Добри чувства са довели автора до написването на статията и хубави верни мисли са набелязани в нея, но прочитането ѝ е цяло изпитание за търпението на четеца. Речта на самия ревнител за хубава реч е мудна и замотана. От преголям усет за правилност и чистота в нея е прегазена живостта, гиздавината и звучността ѝ, а, струва ни се, тези последните три качества са ако не повече, то поне наравно ценни с първите две.

Пак в 3-а книжка са поместени петнадесет „недомлъвки“ в стихове на г. Ст. Михайловски – остроумия и „философии“, които, ако бяха написани в размерена реч, се би могло да се четат с по-голям интерес. Грапавият и недотаслен стих е отнел много от силата и яснотата. Последната „недомлъвка“ цитираме изцяло, като доказ за липса у самия автор на ония добродетели, които той с ювеналовски бич иска да създаде в сърцата на съвременниците си.

Драмбой Драмбоев, ритмоплетец шур и лих естет,
Похули вярата на българите като каза,
Че в летописите им тя съставя рабска фаза...

Драмбой Драмбоев, от всемирна ненавист обзет,
Бе ницшеист горещ – и пеяше: „– Самопоклонство
Е първа мъдрост; втора мъдрост пък е людогонство.“

Драмбой Драмбоев, за свободна обич ратник клет:
След като обяви, че свен и чест са дим и сянка –
Издъхна във прегръдки на своята държанка.

Драмбоа даскалчета днес зовът велик поет...
Уви! за стотний път таз истина се потвърдява, –
Че глуп поклонник глупави кумири си създава.

Не е мъчно да се отгатне, че тая памет злобно се зачерня с тия нещастни терцини... В четвъртата книжка същият стар поет под псевдоним Драгостин Др. Истров (род. 1885, поч. 1913) е напечатал редица любовни стихотворения, вероятно писани твърде отдавна. Ако нямаше

желанието да се направи една мистификация, ние бихме погледнали на тия нявгашни рожби на поета само като на документи за един етап от живота и развитието му. Но понеже изглежда, че авторът им дава някаква цена и днес, привеждаме без подбор няколко от тях „за сведения“...

3

Кой ли магестник, питаш,
Щастъе раздава?...
Щастъето, дете, никой
Даром не дава...
Щастъе всегда с щастъе
Се разменява!

11

„– Ела!“ „– Къде?“ „– Ще се разходим из полето.“
„– Че как да тръгна с легка дрещица и с тънки обувки?“
„Не видиш ли какъв студ хвана тая заран?“
„– Ела, не бой се. Огън ще си накладеме.“
„С целувки! –“

15

Обичам всяка твоя думица, – обичам
И всяко маханье на твоите ръчички...

Ала от всичко повече обичам, дете,
Бездънното море на твоите очички...

* * *

Обичам белостта на твоя врат – обичам
Благоуханността на твоите косички...

Ала от всичко повече обичам, дете,
Бездънното море на твоите очички...

27

На жилетката ми в лявото ми джобче
Бръкна ти –

И часовниче малко извади...
„– Не върви! Не го навиваш на време! –“
Каза ти –
И присмя се на моето нехайство...

* * *

Но след малко челцето си, о мила,
Ти опря
На сърце ми, и зашепна: „– Как тупа! –“
„– На добър часовник, рекох... Не може
Да го спре“
„Нищо... Обич всеки ден го навива! –“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6234>]